

Οραση και Ακοή

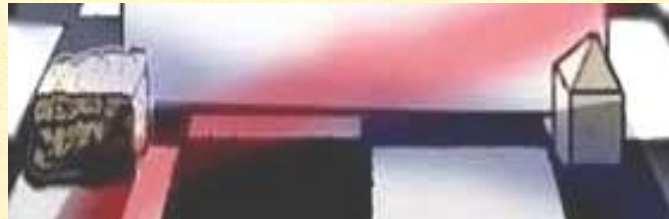
Από τον Κυρίαρχο Μεγάλο Γενικό Ιεροφάντη, Κυρίαρχο Μεγάλο Διδάσκαλο

Roberto Randellini

33° 90° 97°

Ο βέβηλος ο οποίος εισέρχεται στον Τεκτονισμό τιθέμενος υπό τις δοκιμασίες των 4 στοιχείων με πρώτη δοκιμασία εκείνη της «γης», και η οποία πραγματοποιείται στην «Αίθουσα των Στοχασμών» ή «Σκοτεινό θάλαμο» ή «Διασκεπτήριο», επιθυμεί δυνατά να λάβει το «Φως». Το Φως αυτό ορίζεται από τον ονομαζόμενο «κυβικό λίθο με αιχμή» ο οποίος αντιπροσωπεύει το αποτέλεσμα της λείανσης του ακατέργαστου λίθου της ύπαρξής μας.

Αφού ολοκληρωθεί ο χρόνος της Αλχημικής αποσύνθεσης στον εσωτερικό του κόσμο, στον Φιλοσοφικό του Αθάνωρα, εκεί όπου θα αφήσει την πνευματική του διαθήκη, την βέβηλη προσωπικότητά του, θα έλθει στη συνέχεια συνοδευόμενος από τον Αδ.: Τρομερό στο κατώφλι του Ναού για να συνεχίσει τους καθαρμούς και τους επακόλουθους «θανάτους» σε ακόμη πιο λεπτά πεδία. Τα πάντα θα συμβούν σε απόλυτο σκότος, με τα μάτια κλειστά, ενσυνείδητος της πλήρους και βαθειάς άγνοιας από την οποία προέρχεται και από την οποία ακόμη διακατέχεται.

Η εμπειρία του μυητικού «θανάτου» προβλέπει ένα τέλος χωρίς «σκουριές», και γιαυτό απαιτούνται διάφορες φάσεις τελειοποίησης, επονομαζόμενης Αλχημικά «Εργο στο μαύρο, που είναι πιο μαύρο και από το μαύρο».

Αυτά τα λόγια μας καλύπτουν μία νοοτροπία αρχαία και παραδοσιακή, διακινδυνεύοντας να φανούν στον βέβηλο ως μακάβρια και άνευ σημασίας. Για μας όμως αντιπροσωπεύουν αντίθετα την μυστηριώδη και αποκαλυπτική ύπαρξη κάθε αναγέννησης στην πνευματική ζωή.

Ο θάνατος για μας δεν είναι ένα τέλος, αλλά μία εμπειρία περάσματος σε νέους κόσμους, σε διαφορετικά πεδία συνείδησης, μία μεταλλαγή.

Στις δοκιμασίες κάθαρσης διαμέσου των τεσσάρων στοιχείων ο μούμενος αντιλαμβάνεται δια της ακοής μεγάλους θορύβους οι οποίοι όλο και μειώνονται μέχρις ότου

να εξαλειφθούν τελείως¹. Όραση και Ακοή είναι επομένως οι αισθήσεις που βασικά θα καταλάβουν την προσοχή του και την συγκέντρωσή του και θα τον συνοδεύσουν στην προσέγγιση της Μυητικής Τυπικότητας.

Η αμηχανία θα τον κυριεύσει όταν θα αφαιρεθεί ο κεφαλόδεσμος, ως τελευταίο πέπλο, από τα μάτια του, επιτρέποντάς του να απολαύσει με την όραση τα μυστήρια της Ιερής Γεωμετρίας του Ναού και των Φώτων του!

Ο Τεκτονισμός επομένως μας προτείνει μία πρώτη ανάλυση του «Φωτός» ως πέρασ του εσωτερικού μυητικού μας ταξιδιού. Η Αλήθεια, η Γνώση, ο ίδιος ο Θεός θα γίνουν αντιληπτοί δια μέσου της όρασης. Αυτό είναι όμως μόνον η αρχή, το πρώτο σκαλοπάτι μίας αναζήτησης που ακολούθως θα συνεχίσει με τον ερεθισμό άλλων αισθήσεων!

Ο Μαθητής της Τέχνης, πράγματι, αφού λάβει το βάπτισμα και το χρίσμα της μύησης, θα αναλάβει μία πορεία κατευθυνόμενη προς την τελειοποίηση των ικανοτήτων της ακοής και θα προσκληθεί να πραγματοποιήσει την σιγή στην εσωτερικότητά του. Φυσικά και δεν πρόκειται περί σιγής κάποιου στρατοπέδου αλλά περί της σιγής εκείνης που αποτελεί προδιάθεση κατευνασμού των παθών του και των βέβηλων σκέψεών του. Σιγή που θα του επιφέρει την απελευθέρωσή του από την σκλαβιά της βέβηλης νοοτροπίας, των πλανών του και των βέβηλων δεσμεύσεών του. Μέσα σε αυτήν τη δύσκολη δοκιμασία θα πρέπει να τελειοποιήσει την αίσθηση της ακοής και να διατηρηθεί σε αυτό το καθεστώς βαθειάς σεμνότητας.

Μέσα σε αυτό το καθεστώς «ακοής» θα αρχίσει να αντιλαμβάνεται ένα νέο κλειδί «Λόγου»² ο οποίος δημιουργεί με τον κραδασμό του και διαμέσου αυτού όλη η ύλη κλονίζεται και παίρνει μορφή.

Στον βωμό της θυσίας, στο κέντρο του Ναού μας, το Ιερό βιβλίο είναι ανοιχτό στους πρώτους στίχους του κατά Ιωάννη Ευαγγελίου το οποίο εκκινεί με τις λέξεις: «*Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ Λόγος καὶ ὁ Λόγος ἦν πρὸς τὸν Θεόν καὶ Θεὸς ἦν ὁ Λόγος· οὗτος ἦν ἐν ἀρχῇ πρὸς τὸν Θεόν. Πάντα δι' αὐτοῦ ἐγένετο. Ἐν αὐτῷ ζωὴ ἦν καὶ ἡ ζωὴ ἦν τὸ φῶς τῶν ἀνθρώπων· καὶ τὸ φῶς ἐν τῇ σκοτίᾳ φαίνει καὶ ἡ σκοτία αὐτὸ οὐ κατέλαβεν*»

Ο «Χαμένος Λόγος» είναι ένα θέμα επακόλουθο ιδιαίτερου ενδιαφέροντος το οποίο μας προτρέπει να αναζητήσουμε μέσα στην καρδιά μας αυτό που ο Θεός μας έθεσε εντός μας από

¹ ΣΤΜ: Σημείο αναφοράς στο κείμενο αυτό είναι η μύηση ανδρών (ανδρικά Τυπικά)

² ΣΤΜ: «Λόγος» στον Εσωτερισμό δεν είναι η απλή ομιλία, αλλά ο κραδασμός εκείνος που κλονίζει, δημιουργεί και συντονίζεται με τον απειραιώνιο και Θείο Λόγο

την απαρχή της δημιουργίας, σμιλεύοντάς το με αιώνιους και αμετάβλητους πύρινους χαρακτήρες, δικαιολογώντας με αυτόν τον τρόπο την αιωνιότητα και την αθανασία της πνευματικής μας ύπαρξης: Το Ιερό Τετραγράμματο!

Το μεγαλύτερο μυστικό όμως δεν είναι το να βρούμε τον Χαμένο Λόγο αλλά να τον κατανοήσουμε και να τον πραγματοποιήσουμε με την «ορθή του προφορά». Δηλαδή με τον κραδασμό εκείνο ο οποίος εμπεριέχει την δημιουργική του δύναμη! Η γραφή, από υψηλότερη άποψη, αντιπροσωπεύει μια αλλαγή, μια πτώση από το αρχικό σχέδιο. Η προφορική μετάδοση ήταν, είναι και θα είναι πάντοτε πολύ πιο σύμφωνη με τα αρχέτυπα του Δικαίου και του Αληθινού!

Απόδειξη του δημιουργικού Λόγου ήταν ανέκαθεν η φράση «Και είπεν γεννηθήτω Φως και εγένετο Φως»!

Όταν θα έχουμε επιτύχει μέσα μας την αληθινή σιγή, τότε θα ακούσουμε τις «καμπάνες ης σιωπής», το μυστικό που φυλασσόταν στην Μεγάλη Πυραμίδα από την Σφίγγα. Δίπλα μας θα βρίσκονται πάντοτε οι Διδάσκαλοι του παρελθόντος.

9/2019